

ERTIUS hic annus est Rector meritissime virique modestiss.
Ex quo in hac vestra Schola graecas litteras proficere. Quo te-
poris: quod librorum penuria factum est: ut quantum profecerim ni-
mis peniteat: statui nunc demum aliquot operum autorum opus-
cula typis excudere. ut iis veluti degustatis palatum iterum
auditores remoueret: dum propositis christianorum principum rebus: lau-
tiores epulas alicunde ad nos pueri libere sit. Sum. n. i. eo
orbe: ubi omnes artes tam mechanicas: quam etiam (quod maxime dolendum est) liberales:
genuerunt: atque avaritia in tantum frigit: ut (omissa inter reliqua artificum rusticita-
te) vix typographi alique inueniantur: quod non dico graecum: sed latinum codicem: etiam
ex iis quae pro venales futuri essent: sua pecunia formis velit propagare. Soeda
nimis haec est ac pudenda barbaries: et civilibus quibusvis: necdum ingenuis viri-
bus indigna. Quam proculdubio: sicuti coepit: fundit: iam eliminasset ille vix gym-
nasii prudentiss. auditor: si diutius Hispaniae reip. superfuisset. Nam dum nullus
non moueret lapidem: ut museum istud omnibus numeris absolueret: propter quod plurima
alia decora: quae illi contulit: librorum etiam non parua suppellectile: atque in iis vtrius-
que testamētum multiplici lingua impressum: opus a proclito suo pulcherrimum iu-
cta atque opusissimum: elargitus est. Quin etiam totum Aristotelis Graecum addita no-
ua et plucida traditio edere parabat: quum inuidens parcis e medio nobis
sublatum est. Non tamen totum conuulsi ereptum videtur relicta hac vestra Academia.
In quo locupletanda et dispensatorum egit fidelis et prudentissimum pastorem verumque
Pontificem: Decretis. s. munificentiss. redditibus ad subleuanda inopum pau-
perrime: et reparanda omnium disciplinarum ac bonarum litterarum eruditionem. ut non decissent
quod paruulis petentibus vtriusque frangeret panem. Quum penuria: quum vos nunc dispen-
satores sitis: ita demum ministerio defungemini: si ad illius exemplar actiones
vestras effingatis. Alliciebat ille vndeque viros doctrina virtuteque prestan-
tes: quos scholae vestrae proficeret. Id vos amplius. vectigalibus in hac re accep-
tis conari debetis. Ererit collegia non pauca: quibus studiosorum adolescentium in-
opie quaeque consuluit. vestra cura est prospicere: non tantum ne corrumpat: sed ut ad illa non
admittantur. nisi pro bene atque explorati iuuenes: et quibus erudiendis opera et impensa
frustra non insumantur. Noua semper cudebat: ut sacras litteras atque ingenuas disci-
plinas indies purgatiores vulgatioresque efficeret. id vel maxime hoc tempore ad
vos spectat: quo propter principum discordias miserabilem librorum egestatem iam pro-
dem sustinemus: praesertim Graecorum: quae quanto sunt vbique rariores tanto ad nos
rarissime veniunt. Succurrere igitur emicantibus ingenue iuuenum scintillis: ne
inopia fomenti prius extinguantur. Equidem non paucos indicare possem. quae a me
his tribus annis erudiri cepti: codicum despectio defecit. Si sumptus horret:
nihil est in hac re quod vereamini. Sit librorum copia: non deerit et emptorum. Eni-
itaque (si exemplum ex me requisitis) ipse cui facultas pene nulla est: ut vestrae scho-
lae proficere: prior hanc fortunam experit: his opusculis meo sumptu et labore editis.
Quae ea lege sub vestro nomine in publicum produnt: ut cum foenore multo plura
ac maioribus Graecae litteraturae sititoribus rependantis. Valete.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

ΥΚΟΥΝ τριχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανὸν μέχρι πρὸς τὴν σε-
λήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούτων τεύθεν δὲ, ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω
παρασάγγαι πέντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, εἰς αὐτὸν
ἡδὴ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ δῖος ἄνοδον, καὶ ταῦτα ἡμῖν
ἐνζῶν ἄετῳ μίαις ἡμέραις. Ἐταῖ. τί ταῦτα πρὸς χαρίτων ὦ Μένιπ-
πε ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῆ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι
σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα, στα-
μούς καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. Μένι. μὴ θαυμάσης ὦ ἔταῖρε,
εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν. τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυ-
τὸν λογιζομαι τῆς ἐναγχοῦ ἀποδουσίας. Ἐταῖ. εἴπα ὦ γὰρ, καθάπερ
οἱ φοίνικες ἀστροῖς ἐτεκμαίρου τὴν ὁδὸν; Μένι. οὐ μὰ δῖα. ἀλλ' ἐν
αὐτοῖς ἀστροῖς ἐποιούμην τὴν ἀποδουσίαν. Ἐταῖ. ἡράκλειος μακρὸν γε-
τὸν ὄνειρον λέγεις. εἴγε σαυτὸν ἔλαβες κατακοιμηθεὶς παρασάγγας
ὅλους. Μένι. ὄνειρον γὰρ ὦ τὰν δοκῶ σοι λέγειν, ὅς ἀρτίως ἀφῆγ-
μαι παρὰ τοῦ δῖος; Ἐταῖ. πῶς ἐφασθα; Μένιππος. καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρὰ αὐτοῦ
ἐκείνου τοῦ πάνυ δῖος ἡκωτήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν.
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερευφραίνομαι, τὸ πέρα πείσεως ἐπι-
τυχεῖν. Ἐταῖ. καὶ πῶς ἐγώ γε ὦ θεοπέσιε καὶ ὀλύμπιε Μένιππε
φθνητὸς αὐτὸς καὶ ἐπίγειος ἄνθρωπος, ἀπιστεῖν δυναίμην ὑπερνεφέλω ἀνδρῶν,
καὶ ἵνα καθ' Ὀμήρου εἴπω, τῶν οὐραγίων ἐνὶ; ἀλλ' ἐκείνῳ μοι φράσον, εἰ δὲ
καὶ, τίνα τρόπον ἡρώης ἄνω. καὶ ὅθεν ἐπορίσω κλίμακα τιλικαύτην
τὸ μέγεθος. τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν, οὐ πάνυ ἴσικας ἐκείνῳ τῷ φρυγί,
ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάσειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά σου, ἀνάρπασον γεγενῆσθαι
πρὸς τοῦ ἀετοῦ. Μένι. σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δήλος εἶ. καὶ θαυ-
μασὸν οὐδὲν, εἰ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερέσθαι.
ἀτὰρ οὐδὲν ἐδίδασκέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδί
καὶ ἡμεῖς αὐτοῦ ἀετοῦ. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πέρα. Ἐταῖ. ἴππο μὲν ἡδὴ
καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἐφασθα. εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις
ἡμᾶς ἰεραξέ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου φθόμδος. Μένι. ὁρθῶς ὦ ἔταῖρε

